Cartea aflată între Borges și Hauff (I)

On Februarie 12, 2021

Istorisirea unei creații de mare întindere universală este expresia unei manifestări artistice care promovează ideea unei arte create după modele deja existente, în conformitate cu experiența de a fi ceea ce nu ești, chiar dacă în realitate ești altcineva.

Mi-am închipuit adesea că sunt o carte însuflețitoare, cuvântătoare și cugetătoare, scrisă la persoana întâi cu limbajul artei izvorât din atitudinea emotivă a creației aplecate spre taină și inexplicabil. Și, știind că nicio carte nu spune o poveste mai frumoasă decât un personaj care își trăiește povestea în lumea reală, m-am hotărât să-mi imaginez o lume fără sfârșit, perfectă prin echivalența dintre trăirea unei realități apriorice și imaginea ei veridică, indicată de tensiunea unei alterități fulminante.

Însăși faptul că eu sunt o carte fără nume, dintr-o lume fără sfârșit, spune multe despre un artist al cărui orizont este diferit de cele ale artiștilor din generația lui. Căci dacă mintea mea ar fi o carte, iar sufletul meu o altă carte, atunci lumea ar avea două cărți care spun în mod diferit aceeași poveste. Iar dacă aș fi o sumă de povesti scrise într-o singură carte, poate că totuși s-ar găsi cineva care să vadă în fiecare poveste o nouă carte ce promite să recreeze o altă lume. Nesfârșită. Nemăsurată. Artistică. Scânteietoare. Ieșită din tipare.

Iar tu, cititorule drag, din care fac parte eu însumi, te rog să iei în considerare următoarele. Fiecare carte nouă pe care o citești cu atenție nescăzută, fiind ancorată parcă într-un fond unitar al universului ce evoluează numai prin creație și originalitate, imaginează-ți că face parte din acea unică carte ce îți instruiește sufletul să-și facă o descriere distinctă.

Și chiar dacă ai citi mai multe cărți, scrise de alți autori, dacă nu trăiești cu adevărat viața personajelor din această carte unică, atunci nu vei simți niciodată vraja poveștilor fără sfârșit. Cred că, de fapt, important nu este să citești multe cărți, ci să înveți să te integrezi în povestea personajului din cartea ta preferată.

Leadership: Cum îți justifici alegerea de a trăi un mod autentic de a fi prin raportul ce se stabilește între momentul privilegiat al reflecției despre tine însuți și posibilitatea exprimării trăirilor sufletești oglindite într-o lume identică cu a ta?

Citind această carte despre mine însumi, îl vei întâlni pe Wilhelm Hauff și pe Jorge Luis Borges, sub aceeași stea care mi-a luminat drumul într-un moment în care-mi pierdusem busola și navigam în derivă, universul fiindu-mi martor la cât de greu mi-a fost să devin un Creator pe fondul zdruncinat al reflecției despre realitatea ajunsă până într-un strat al inteligenței carteziene, spectaculare, excesive.

Totul este favorabil până la nivelul profunzimii. Cu timpul, în privința a ceea ce se socotește o experiență pe care nu pot cunoaste decât apriori, am învățat de la Hauff cum să fiu Borges, fiindcă trăirile mele sufletești erau tot mai încorporate în personajele nemuritoare ale unei realități prudent revelate din perspectiva vieților multiple ale sufletului ce predomină asupra materiei.

După mulți ani de scris artistic, cu o semnificație ce ține de miraculos, cu acea doză de intimitate care s-ar cuveni să rămână secretă sau accesibilă doar creatorilor, am devenit destul de matur ca să înțeleg că o călătorie într-un mare deșert nu se termină niciodată. Și dacă voi fi mereu parte din sufletul lui Hauff, fiindcă Borges m-a făcut să îndrăgesc nespus fiecare din cele 1001 de nopți, este pentru că viața mea pare să funcționeze după principiul

vieților multiple ce se regăsesc numai în zona unui deșert parcă nesfârșit de dincolo de el.

Leadership: Ai putea să realizezi un tablou plin de viață fără să te uiți la o imagine, ci doar să redai ceea ce vezi cu ochii minții, încât să simți că în tine se regăsesc mai multe modele de gândire asemănătoare?

Și atât de mult mi-am regăsit sufletul în povestirile lui Hauff și al lui Borges, și atât de mult am călătorit cu ei în zona deșertului, încât am simțit cum un singur fir de nisip ce se cerne în clepsidra timpului este trup din suflul unei trăiri universale și a unei libertăți fără limite. Sufletul este și el o povestire, dar care se merită repovestită numai prin dedublarea lui în altă dimensiune.

Chiar și acum, prin mine însumi, în această altă viață care strălucește în alte vieți, în aceste rânduri scrise cu suflet, cu simțire, cu căldura deșertului, trăiește același Hauff perpetuat în realitatea vizibilă doar pentru ochiul adevăratului înțelept și clarvăzător, numit Borges. Astfel îmi justific alegerea de a trăi autentic, prin replica scriitoricească ce o dau unei vieți trăită în altă viață.

După cum se vede, mereu amintesc de Borges în cartea mea, fiindcă el îmi aduce aminte de Hauff, și pentru că Hauff îmi amintește de deșertul pe care l-am traversat deghizat în personajele lui Borges. Da. Mi-am imaginat că sunt Borges în timp ce-l citeam pe Hauff. Dar am devenit Hauff fiindcă filosofia mea era înzestrată cu gândirea lui Borges.

Pornind de la acest lucru, voi fi eu însumi Hauff datorită nisipurilor mișcătoare și a vântului deșertului care au îngropat biblioteca imensă a lui Borges, dar au păstrat în neuitare cuvintele de aur: ”Timpul trebuie să mai aștepte”.

Leadershipul este gândirea ce ți-o personalizezi prin sugerarea unei realități în care îți manifești superioritatea ca spirit, ca trup, ca energie, ca atitudine, dar așa încât să-ți dorești să afli mai multe despre tine.

Cartea aflată între Borges și Hauff deschide o nouă perspectivă asupra unei realități pe care ești obligat să o analizezi cu minuțiozitatea unui Alter Ego, încât să poți promova pe viitor gândirea unei noi ontologii a ”diferenței” în încercarea de a fi altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-aflata-intre-borges-si-hauff.html